

ek nyári
8 frt. (Fa-
ollaris Irén.
Sztár Berta.
ti tagok.) E
orok voltak

- Felbuzdul-
adakozásain,
an, hogy te-
ogunk a szü-
az idő, hogy

iskola III. a)
ltunk, s egy-
ó szív egy-
ztottunk el-
a ügyelt. Az
ól a másokra
nem végezte,
kellett fizet-
eket is igen

z egyletnek,
egyűjteni, a
a beküldhet,
ő embertár-

ly összeggel
n nyolcz fo-
k erre legin-

Forgó bácsi-

ry Sarolta
mint elnök.

ke írója a
y korán el-
leánykája.
k olvasni és
rati szerete-
ásra változ-
is mézet szí
F. b.

czimü napi-

egyes ada-
ó bácsi.

enaem-épület.
esten.

KISKISRAJ

NINUSKA TÜKRE. (Lásd a 26. lapon.)

A HEKTOR.

— Egy pákosztos kutya és még valami. —

(Irta Lajos bácsi.)

(Folytatás.)

HEGTALÁLTÁK a szalmatartóban. Reszketett, a hideg rázta, mintha csak nagy beteg lett volna. Nyögött az infámis, mert a sok nyers tészta nyomta a gyomrát.

Nem szánták meg.

Elkezdődött a hadd-el-hadd, járta a csihi-puhé, egyrésről szitkok, másrésről éktelen fájdalmas vonítások között.

— Ne betyár, ne gyalázatos! Hát már te tőled nem lehet mákosrétest enni ennél a háznál?!

Egyszerre aztán a Hektor fejét elborította a vér.

Erre rögtön megváltozott a hangulat. Nem a Hektor, hanem a néni és a Kati bánták meg, amit cselekedtek.

A vér bőven csurgott az orrán végig, elnyújtózkodott és hörgött.

— Teremtő isten!.. agyonütöttük!

— Jaj te!.. kiütötte a szemét!

Mi is oda futottunk. Langyos vizet hoztak s egy viselt mosogató ronggyal megmostuk a fejét. Semmi baja sem volt. A gyöngédségre fölemelte a fejét, hálásan nézett reánk s nagyobb bizonyítás kedvéért kivette a mosogató rongyot a Kati kezéből s egy nyelésre lenyelte a rétesre konfektnek.

Föl sem vett sem szenvedést, sem azt a nagy husángolást; akkor is az évésen járt az esze.

— Nem árt ennek se ördög, se pokol, mondta a jeleneten nagyokat kaczagó bácsi.

— Hanem azért édes lelkem, vélekedett a néni, tedd el ettől a háztól, mert mig ez itt lesz, — arra esküszöm, — én tőlem rétes nem jön az asztalra! Csufságra még csak meg sem kísértem.

Ez volt aztán a legrémületesebb háttározat.

Egy vakáció mákosrétes nélkül!.. Irtózatos állapot.

Pedig amit a néni megfogad, azt meg is szokta tartani.

Erre azután elhatározták Hektornak a háztól örök időkre való eltávoztatását.

A halálos ítélet helyébe kikönyörögtük a számüzetést.

A bácsi még azt tette hozzá:

— Tudjátok: hogy a dolog még mulatságosabb legyen, Hektort szépen ki fogjuk hizlalni, kefélni. Uj nyakkötőt kap s így fölszerelve bevisszük a szomszéd városkába s ott megszökünk tőle. Egy olyan szép kutyának hamar akad pártfogója. Ellopja. Mi pedig nevetünk, hogy megjárta vele.

Már előre is jóizün mulattunk annak az urnak a rovására, aki a Hektort magával viszi s hogy éri nyomban a bünt bűntetése az által, hogy Hektor azonnal felfalja a vacsoráját.

Hektornak nagyon tetszett ez az uj hizlalo állapot; igyekezett becsülettel megfelelni a jótartásnak. Játékosabb és ragaszkodóbb lett hozzánk.

Mikor azután Hektor kerekre hizva elkészült, föltettük a kocsira. Olyan szép volt, szinte sajnáltuk, hogy meg kell válnunk tőle.

Hanem azért megváltunk. A kocsit elküldtük a nagy fogadóba, mi pedig akkor, midőn egy utzacsavarulaton Hektor a városi kutyákkal ismerkedésben volt elfoglalva, beosontunk egy boltba, s annak ablakain át lestük, mit leszen tovább teendő?

Nemsokára jött egy csinos ur, kinek a szép kutya feltűnt, megtetszett. Nem is teketóriázott; a hentesboltban vett egy szál kolbászt s elcsalta magával. A háládatlan már abban a pillanatban elfeledett bennünket, a kolbász a szívét egészen meghódította.

Mentek vigan, Hektor még ugrált is neki örömeiben.

— No csak menjetek! — mondta utánok a bácsi — s legyetek boldogok! Majd lementével dicséritek a napot.

Mi azonban nem birtuk eltitkolni, hogy a szegény Hektortól való elválásunkon nagyon elszomorodtunk. Mégis csak jó volt ő valamire. Együtt szaladgáltunk be a mezőket, játszottunk, futkostunk együtt a madarak és lepkék után. Játszó-társunk volt és talán szegény nem is tehetett arról, hogy olyan rettentően nagy ehető volt.

A bácsi pedig csak kaczagott annak az úrnak a rovására.

De elállt a kaczagása, amint hazavértünk:

A néni már messziről kiáltott reánk:

— Nem is vélnétek, micsoda meglepetés vár itthon reátok!

Hát a — Hektor jött ránk szemközt az udvaron, saját személyében, nagy örömmel, dicselkedő csaholással, hogy ő

még hamarabb ért haza, mint mi. A rövid gyalogutat is ismerte a semmiházi.

Sőt nemcsak ezt tette azóta, hogy haza jött: a tyuk-ólban is mind megette a tojást.

A néni pedig csak csúfolt bennünket.

— No ezt ugyan jól elvittétek.

Mit volt tenni, mit nem: a bácsi is újra folytatta a nevetést:

— Csak még a városban viselt dolgait szeretném tudni, — tette hozzá, — mert hogy ott is hagyott krónikát maga után, annyi bizonyos.

Meg is tudta másnap, — hanem ezen nem volt kedve nevetni.

Másnap reggel a városi nagy vendéglő fogadósa jelent meg a bácsinál egy éktelen nagy számlával, mely a Hektor óriási kártételeit foglalta magában.

Elbeszélte, hogy az a haszontalan kutya eljött a fogadóba a főpinczérje után. Itt azon kezdte, hogy csak beszaladt a konyhába, felugrott az osztó-asztal kellő közepére, a hova az ételadagok voltak rakva. Amit hirtelenében föl nem falt, azt lerugdalta, leverte az asztról. Irtózat az a pusztulás!

A főpinczér rémültében megszökött s most nincs egyéb hátra, mint hogy a kár megtérítését a bácsin követelje.

Erre nagy haraggal felkiáltott a bácsi:

— Most már azután csakugyan a kútágásra vele!

Mi az esetet nagyon mulatságosnak találtuk s így kiabáltunk:

— De hiszen a főpinczér a hibás, nem a Hektor! Ismételjük inkább ezt a tréfát, csakhogy vigyük messzebb, ha lehet, magába a megyei székvárosba. Az

nagy város. Ugy lehet, hogy ott még nagyobb tréfát fog csinálni.

III. Megint csak a mákosrétes.

Hektort tehát elvitték a székvárosba.

Az ígás koesi éppen oda ment, föl-tették reá. Beszögezték egy nagy deszka-rekeszbe, hogy még csak kísérletet se tehessen a menekülésre. Ott kuczorgott, ott vonított az istenadta, mint egy fenévad az állatseregletben.

Nagyon megsajnáltuk. A bácsinak egy kerge birkája tegnap felfordult, annak egy czombját bedobtuk neki utraválóloul. Hozzá sem nyult, pedig máskor félig agyon verve is lenyelte a mosogató rongyot. Csak vonított, szükölt és didergett. Nagyon szomorú sejtelmei lehettek.

A bácsi mondta is, mikor a koesi a kapun kiment:

— Most már tudom, hogy nem jön vissza. A székvárosban okvetetlen a sintér kezére kerül s az elbánik a gyalázattal.

Erre megdöbbsentünk. Elvonultunk, suttogtunk-buttogtunk egész délelőtt. Tanácskoztunk: mint lehetne megőrizni a bekövetkezőszerencsétlenséget. Károlykával együtt sirattuk a szegény Hektort. Velünk volt a kicsi Klárka is, az is siratta. Így telt el a nap. Azután a másik.

Csak Kálmán nem sajnálta a Hektort. Ő nem tudta a mákosrétesek eltüntetését megbocsátani.

A Hektor védelmezésében közel jöttünk az összeveszéshez. Olyanok voltunk, mint egy puskaporos hordó — csak egy parányi szikra kellett, hogy fellobbanjunk.

Kálmán azután megadta erre az alkalmat.

— Én nem is értem — így szólt — mit tudtok azon a rusnya férgen sajnálni és védelmezni, holott csak egy haszontalan, bitang lény az, aki a más nyakán élőködik a nélkül, hogy valamit lendítene.

— Igazán?

— Bizony igazán!

(Folytatása következik.)

CSEMEGE-OSZTÁS.

(Képpel a 21. lapon.)

VIGAN uszkál hattyu-mama a tó vizén, utána meg a kicsinyei. Nem is egykönnyen cserélnének most valakivel, mikor más lankad, tikkad a nyári melegtől, ők pedig a hűs vízben lubiczkolhatnak, pacsolhatnak naphosszat, a meddig csak a kedvök tartja. Ha nincs kedvök napon sütkérezni, oda usznak, a hol lombos fa, magas bozót árnyat vet a víz tükrére.

Még csak ozsonnára sem kell kifáradni a szárazra, pedig amott a házikójukban oda van készítve a jóféle eleség. Ámde hattyu-mama jó gondos mama s mikor a fiatal népség emlegetni kezdi, hogy már éhes, vissza kellene térni a házikóhoz, így felel:

— Ráérünk még arra. Ami ott van, megtaláljuk később is, jó lesz vacsorára. Most majd egy kis zöldséget ozsonnálunk.

A parthoz uszott és ott a zsenge, kövér füvet jóízűen kezdte harapdálni.

Biz az jó volt, esakhogy a kicsinyek eleinte savanyu képet vágtak hozzá. Ők még olyan kicsinyek, hogy nem nőtt ki a nyakuk, nem érik el a növény jóízű, zsenge felső részét. Már most ők hogy ozsonnáljanak?

De hát a fiatal népség hamar türelmetlenkedik s nem tudja, hogy amit ő

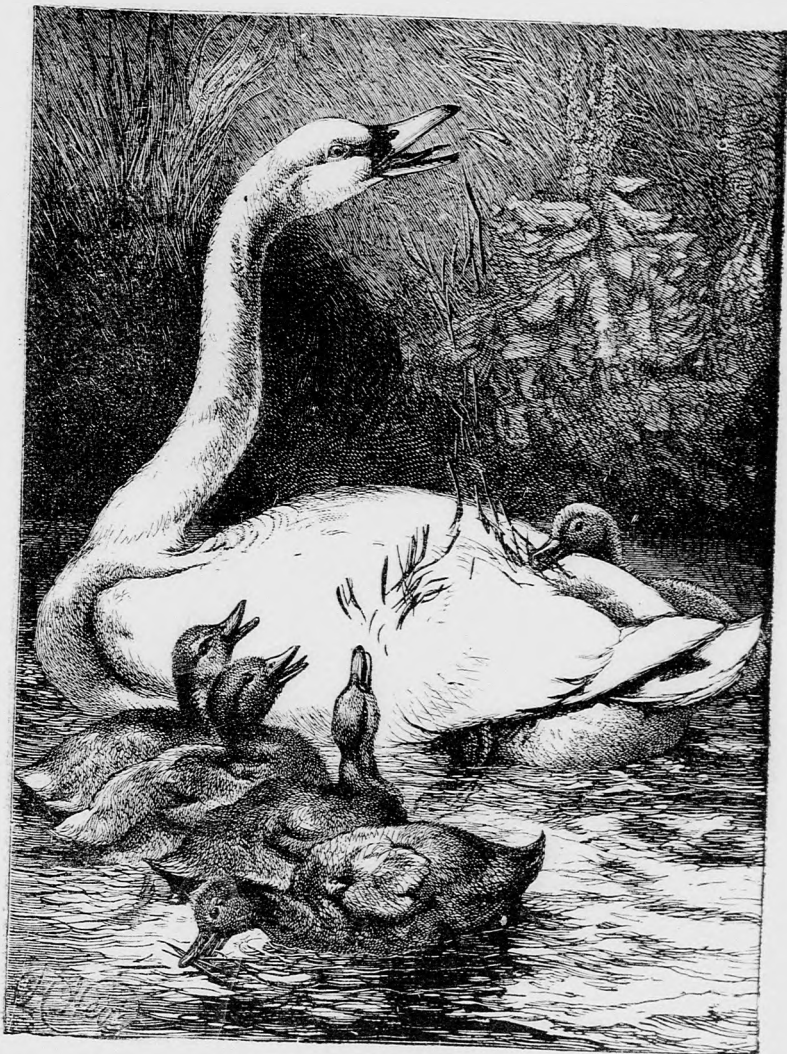
nagy b...
könnye...
után n...

S hos...
tépdeste a...
vizbe kicsin...

nagy bajnak lát, azon a tapasztalt öregek könnyen segítenek. Hattyu-mama is, miután meggyőződött, hogy csakugyan jó

füvecske, a kicsinyeknek való, egyszerre csak abba hagyta az evést.

— No, most fogjatok hozzá!

CSEMEGE-OSZTÁS.

S hosszú nyakát kinyújtva, szaporán tépdeste a zsenge növényt és szórta le a vízbe kicsinyeinek. Nem is győzték mind

elkapkodni, olyan bőségesen hullott a jó csemege.

Mikor beteltek vele, megint vigan

uszkáltak s estére szinte fáradtan tértek haza a házikójukba. Ott aztán pompásan izlett a jóféle magocska vacsorára s ugyancsak örültek, hogy elébb meg nem ették.

— Leg is jobb az így, hogy a mama gondoskodik, mondák. A míg mellette vagyunk, nincs mitől tartanunk.

És azután nyugodtan bóbiskolásra hajtották a fejüket, hogy másnap pihent erejük legyen uszkálásra, lubiczkolásra a tó hús vizében.

ISTEN SZEKRÉNYE.

EGYSZER élt egy tekintélyes férfiú, névszerint Benedek, vagyis Benedictus, azaz áldott. Ezt a nevet ő méltán viselte; mert azokat a javakat, melyekkel Isten őt elárasztotta, csak a szükölködők fölségelésére fordította, amért is egész világ áldva emlegette az ő nevét. Igyekezett mindenkinek örömet szerezni, a szomszédnak ép úgy mint az idegennek, de — mint mondám — különösen a szükségben szenvedőnek és szegénynek. Miután barátjával boldogan tölté el napját: kamrácskájába vonult és így szólt magában: »Sokan vannak, akik egy ilyen napnak nem örvendhetnek. És mi történt volna, ha még egyszer ennyi vendéget láttam volna magamnál?« Azért tehát a pénzéből annyit tett egy ládába, a mennyibe a vendégeskedés került. Ezt ő »Isten szekrényének« nevezte. Hasonlóan cselekedett, ha megtudta, hogy valahol tüzvész dühöngött. A szerencsétlenek között támogatásul jókora pénzösszeget osztván ki, megint csak a kamrácskájába vonult és így szólt magában: »Nálam minden épen és sértetlenül áll. Mi történt volna, ha a lángok az én vagyonomat is elhamvasztják?« És ismét jókora összeget tett bele az »Isten szekrényébe«.

Igy gondolkodott, így cselekedett a nemes lelkű Benedek, valahányszor jég-

esőről, árvizról, tüzvészről vagy egyéb szerencsétlenségről hallott. Ha azonban neki drága borokat és szép házi eszközöket, de csak módjával, ajáltak fel, vett ugyan belőlük, úgy, hogy míg azok az ő házát díszesítették, ezzel is barátjainak szerzett örömet. Ilyenkor is a kamrácskájába zárkózott és így szólt magában: »Ilyet is vehetél volna magadnak!« És ennek az árát is az »Isten szekrényébe« tette. A drága borból örömet küldött a szegényeknek, ha szükségük volt arra. Így cselekedett s így élt Benedek az ő egész földi pályája alatt.

Hogy közelegni érezte halálát: jajgattak a szegények, sirtak az özvegyek és árvák. »Ki fog rajtunk segíteni, ha Benedek elvál tőlünk!« — De ő így válaszola: »A jó családtya gondoskodik, hogy akkor is, ha meghalt, a gyermekei semmiben se szenvedjenek hiányt. Vigyék, barátaim, az »Isten szekrényét«, nektek adom mindenestül, ami benne van; mert az a szegények, az özvegyek és árvák tulajdona — az a tietek! Osztozkodjatok benne, a maradékot kezeljétek hűségesen és bölcsen.«

Ezután meghalt. Emlékét pedig áldja az emberiség, míg csak hálás szív dobog a földön.

Krumacher N. nyomán németből fordította:
Surgóth Jenő.

BETŰ-REJTVÉNY.

Van 4 a, 2 á, 1 i, 3 k, 1 ny, 2 o, 3 p, 2 r, 1 e, 2 sz, 3 t.

Földről lefelé és keresztet alkotva: egy konyhai növény nevét adja. Az 1-ő sor egy más-salhangzó, a 2-ik tengeri állatot, a 3-ik pedig olyasmit jelent, ami nélkül írást nem képzelünk. A 4-ik sor maga az említett konyhai vetemény, az 5-ik asztalosnak szükséges anyagot jelezzük. A 6-ik sor iránymutató határozó szó, a 7-ik sor végre egy magánhangzó.

A PALKÓ PACSIRTÁJA.

— Beszélyke. —

AGY munka ideje volt: aratás. Aranyos sárgán hullámzott az érett buza és várta a sarlót, kaszát. Nem is várta hiába, jöttek az aratók és szorgalmasan hozzáfogtak a munkához.

Korán hajnalban indult munkára a Palkó apja is, mielőtt pedig indult volna, oda szólt a feleségének és Palkónak:

— Aztán ti is készüljétek el szaporán, ott legyetek ám mindjárt, mert szorgos a munka.

Az igazat megvallva, Palkónak ez csak úgy félig-meddig tetszett. Olyan gyönyörű nyári nap volt, hogy bizony sokkal kellemesebben lehetett volna játékkal, szaladgálással eltölteni, mint reggeltől estig való nehéz munkával. De hát tudta jól, hogy meg kell annak lenni. Szegény munkás ember volt az apja és amit aratáskor kerestek, abból kellett megélni jó ideig. Ő meg az anyja szedték marokra, amit az apja lekaszál; még jó, hogy az uraság őket is megfogadta. Mert aki szegény, az még örül, ha kap munkát, melylyel megkeresheti mindennapi kenyerét. Palkó tehát lemondott a mulatságról és rászánta magát a munkára.

Még alig kelt föl a nap, már ott volt ő is a mezőn és a többi marokszedővel

versenyt dolgozott. És amint így egyszer az apja közelében állt, az apja így szólt:

— Nézd Palkó, amott egy fészek van a földön. Épen rácsaptam a kaszámmal. Az egyik madár mégsem röpült el.

Palkó gyorsan ott termett. Csakugyan fészek volt ott s benne egy fiatal madár vergődött. Menekülni akart, de nem birt, mert a szárnya meg volt sebesítve. Vértett is meglehetősen.

— Oh, szegény kis madárka! Vértzik! mondá Palkó részvétellel.

— Az ám, hozzáért a kasza, nem menekült idején.

— De most mi lesz belőle? Elpusztul szegényke! Hazaviszem és fölnevelem. Csinálok neki kalitkát.

Haza is vitte, ápolta, csinált neki jó tágas kalitkát és gondja volt rá, hogy a kis pacsirtának, — mert az volt — elege, friss vize mindig bőven legyen. A sebzett szárny lassacskán meggyógyult, de a fogoly madár még jó ideig szomorú és csöndes maradt. Lassan-lassan azonban beletörődött a sorsába és hangosan csattogott, úgy hogy mire télire fordult az idő, a madárka volt a legvigabb a házban.

A többieknek nem is volt okuk vigaságra, mert a szükség köszönt be a szegény emberek hajlékába. Hanem egy napon aztán a Palkó apja mégis jobb kedvvel tért haza s levelet mutogatott.

— A testvérbátyám irt a városból, mondá. Azt írja, hogy elég jó dolga volna ott, van egy kis boltja, abban sok a dolog, egymaga nem győzi. Aztán magányosan is él, nincs senkije, hát azt szeretné, ha oda költöznénk hozzá, együtt élnénk, akkor volna gazdasszony a háznál s én

meg a Palkó segítségére volnánk a dolgában. Ez bizony nagyon jó lesz így.

Nem is késtek sokáig, hanem összeszedték kevés holmijokat és utra keltek. Palkónak pedig az egész uton alig lehetett hasznát venni, mert neki csak egyre volt gondja: a kalitkára, melyben kedves madárkáját vitte magával.

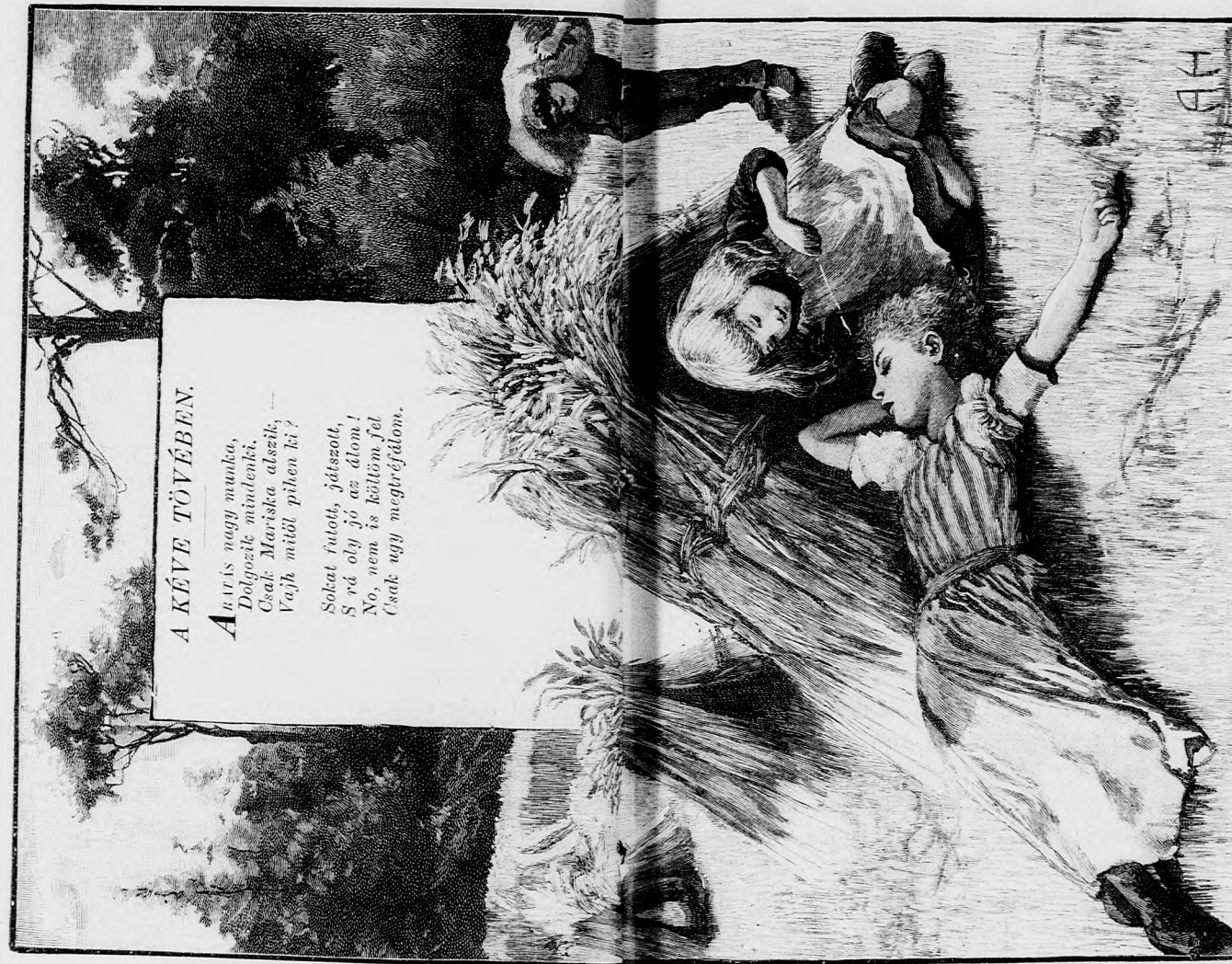
Szerencsésen megérkeztek és Palkó mindjárt látta, hogy ő nagyon szeretni fogja a bácsit, mert ez nem csak szívesen fogadta őket, hanem a madárra is mindjárt gondja volt.

— Ennek valami jó helyecskét fogunk keresni, mondta. Ide a bolt ajtaja elé akasztjuk fel a kalitkát, nappal ott legyen a szabad levegőn, ezt szereti az ilyen madárka.

Csöndesen és elégedetten éltek aztán s a madárka is megszokta új helyét, oly vigan csattogott az ajtó előtt, hogy mind megálltak az emberek. Egész híressé lett a kis bolt. A sok ember közül, aki ott meg-megállt és gyönyörködött a madárban, sok be is ment a boltba vásárolni s a bácsi egyszerre csak azt vette észre, hogy sokkal jobban megy a dolga, alig győz szolgálni a sok vásárlónak.

Egy napon megint benyitott egy vevő, de ez nem a bolti portékából akart vásárolni.

— Nagyon megszerettem azt a madárkát, megveszem, ha drágán adják is. Mi az ára?

A KÉVE TÖVÉBEN.

Az is nagy munka,
Dolgozik mindenki,
Csak Mariska alszik,
Vajh mitől pihen ki?

Sokat futott, játszott,
S ró oly jó az álom!
No, nem is kelttem fel
Csak egy megréjdlom.

— Nem az enyém, felelt a bácsi. Nem is hiszem, hogy eladó legyen. És este így szólt Palkóhoz:

— Palkó fiam, a madárkádát egy ur drága pénzen meg akarta venni, de nem adtam. Ha tőled akarják megvenni, te se

csére. Most már csak akarnia kell, hát mindjárt lesz sok pénze. De egyelőre még nem akart megválni drága madárkájától.

Jött azonban a tél s a madárka nem lehetett többé odakint. És jó is volt, hogy a szobában kellett lennie, legalább volt, aki vigasztalja szegény Palkót. Mert a szegény fiu nagy beteg lett s hetekig, hónapokig ott kellett ülnie a szobában. Csak a kedves madárkája szórakoztatta.

Lassan-lassan aztán jobban lett s egy napon végre ki is mehetett. Mikor visszatért, a kalitkához ment, hol a madár nagyon szomorun üldögélt. Már tavasz volt, a madárka érezte, szeretett volna kint röpködni, fészket rakni, szabadon, vidáman élni.

— Mi a bajod, madárkám? szölt Palkó. Csak nem vagy beteg? Oh, olyan kedves oda kint... oly rég nem jártam a szabadban, egész boldog voltam. Talán te is a szabadba vágyakozol? Oh, hogyne! Én csak pár hétig voltam mint beteg a szobában s mennyire szerencsétlen voltam! Te pedig mióta vagy fogságban! Szegény madárkám, ne félj, nem kinezlek tovább!

És e napon este így szólt a bácsihoz: — Kedves bácsi, már nincs többé

add, hanem mondd meg nekem, mit kínál-
nak, megveszem én.

Palkó egészen büszke lett a kin-

madárka.

— Micsoda? Odaadtad másnak?

— Nem adtam, de szabadon bocsájtottam. Olyan boldogtalan volt szegényke a fogságban, kivittem a mezőre, visszaadtam neki a szabadságát. Oly vigan csattogva röptül föl a magasba!

A szülei is, a bácsi is megsimogatták.

— Jól tetted. Ez becsületedre válik.

S mivel az eleven madárkát már nem akaszthatták a bolt ajtaja elé, odaakasztottak egy táblát, melyre a magasba röptülő pacsirta volt rápingálva. Ennek a históriáját pedig mihamar megtudták az emberek, a bolt még híresebb lett s idők multával gazdag nagykereskedés lett belőle.

Ennek pedig most Palkó a gazdája. És ma is azt mondja, hogy a pacsirtának köszönheti a szerencséjét.

A NINUSKA TÜKRE.

(Képpel a czímlapon)

MIRE JÓ a forrás vize?
Talán csak meginni?
Azt hiszed, nincs más dolgom mint
Vizet haza vinni?

Tarka mezőn jöttem végig
Virágokat szedtem,
Virágokból a fejemre
Koszorut kötöttem.

Szebb vagyok-e koszorúval,
Ki mondja meg nékem?
Ha mást kérdek, még tán nevet
A miért azt kérdem.

De a forrás kristálytükre
Felel a kérdésre,
Azt mondja: illik a virág
A kis lány fejére.

AZ ELFOGOTT MANÓ.

(Mese, három képpel.)

 OL VOLT, hol nem volt, valamikor réges-régen, akkor, a mikor még jó tündérek és gonosz manók, meg más effélék jártak-keltek a földön, hát akkor volt három testvérgyerek, a Pannika, Janika és Danika. Jó testvérek voltak, hűségesen szerették egymást, mint illik és ha szegények voltak is, de vidáman és boldogan éltek.

Vidáman éltek egészen addig, míg egyszer a Pannikának utjába nem akadt az a gonosz manó. Akkor aztán kész volt a veszedelem.

Az pedig úgy történt, hogy Pannikához egyszer így szólt az édes anyja:

— Panni fiam, fogd ezt a kosártojást és vidd be a városba, add el. Szükségünk van egy kis aprópénzre.

Örömet tette Pannika, nem is először indult ilyen utra. Fogta a kosarat, és utra kelt, ígérve, hogy ebédre hazatér.

De az ebéd ideje jól elmúlt és Pannika még nem volt otthon. Eleinte nem igen nyugtalankodtak, mert hát jókora séta volt az a városba és vissza, megkésztetett egy kicsit. De mikor egyik óra mult a másik után s a leánykának mégsem volt hire sem, Janika és Danika, de még az anyjok is aggódni kezdtek.

— Még bizony valami baj érte a nagy erdőben! szólt az anyja.

— Megkeressük! felelé elszántan Janika. Velem jössz, ugy-e Danika?

— Hogyne mennék! Nem is térünk addig vissza, amíg a Pannikát elő nem kerítjük.

Nem is késlekedtek egy perczig sem, hanem neki indultak, egyenesen a nagy erdőnek. Mert bizonyosra vették, hogy Pannika ott tévedt el és most étlen-szomjan, ijedezve bolyong a sötét erdőben.

Pedig nem bolyongott. A mint az erdő közepére értek, ott látták a gyalogut szélén testvérkéjüket. Sápadtan ült ott, neki támaszkodva egy vén fának s a könnyei szinte patakzottak; az uton pedig szétgurulva, összetörve hevert a sok tojás. A két fiu úgy megörült a szerencsés találkozásnak, hogy hangosan nevetett a tojások veszedelmének.

— Jaj te bolondos Pannika! szólt Janika. Ugyan mi jutott eszedbe, hogy itt sirdogálsz egész nap! Elejtetted a tojásokat, — no, hiszen ez baj ugyan, de még nem valami roppant szerencsétlenség.

— De nem ám, tevé hozzá Danika. Otthon már majdnem holtra busul a szegény édes anyánk miattad. Ha megesett ez a kis baj, hát azonnal haza kellett volna jönnöd és őszintén elmondanod. Tudod, hogy jó anyánk megbocsát, ha véletlenségből történik efféle kis baleset. No, kelj föl, menjünk haza.

Pannika azonban szomoruan rázta a fejét és csüggedten mondá testvéreinek:

— Oh, ti nem tudjátok, mi történt velem! Hogy a tojások összetörtek, az nem volna nagy baj. De végem van nekem magamnak is, el vagyok átkozva, meg vagyok büvölve. A gonosz manóval találkoztam és rászédett.

De már erre meghökkentek a fiuk.

— Jaj te boldogtalan! Hát mi történt?

— Láthatjátok. Elvitte a fejemről a

keszkenőt! És most a mig vissza nem kapom, nem mozdulhatok erről a helyről.

— Oh, hát miért adtad oda neki? Hiszen tudod, hogy neki erővel nem szabad semmit elvenni.

— Nem adtam, nem is vette el, de rászédett. Idáig jöttem s mert kissé elfáradtam, lepihentem ide a fa alá. Egyszerre csak a hátam mögött megszólal valaki: »Ejnye, kis leány, jobban vigyázz! Egy nagy darázs mászott a kendőd alá a nyakadba, ha megcsip, oda vagy.« Hamarosan nagyon megijedtem, a kezemben volt kosarat elejtettem, gyorsan letéptem a fejemről a kendőt és félredobtam, hogy ha benne van a darázs, hát röpüljön ki. De a kendő nem esett a földre, hanem megkapta az, aki hozzám szólt, gyorsan zsebre dugta és kárörvendve kaczagott. Oda fordultam és láttam, hogy ez senki más, mint a gonosz hegyi manó. Ott volt a csillogó gyémánt a homlokán és diadalmasan mondá: »No hugoskám, te most már az enyém vagy. A kitől én valamit a kezembe kapok, az többé haza nem mehet, a mig a holmiját vissza nem kapja. Most válaszs: vagy velem jössz és szolgálni fogsz nekem, vagy itt maradsz és soha többé föl nem kelhetsz.« Nem akartam vele menni s ekkor gunyosan köszönt (Lásd a képet 28. lapon.) s így szólt: »No, majd meggondolod. Csak jöjj aztán erre, a merre én indulok. Eljutsz ahhoz a nagy sziklahasadékhoz, ahová senki sem mer belépni, de te csak jöjj be szépen, ott van az én birodalmam. Szükségem van szakácsnéra, aki főzzön a legényeimnek.« Elment, de én nem mentem. Itt maradok, itt fogok meghalni.

— De már abból semmi sem lesz, szólt Janika elszántan. Megkeressük azt a gonosz manót és elveszszük tőle a kendődet. Ugy-e Danika? Megyünk oda a gonosz manó országába.

— Természetesen. Addig nem nyugszunk, míg rendbe nem hozunk mindent.

— Jaj, ne menjetek! könyörgött Pannika. Elég hogy én beleestem a szerencsétlenségbe. Ha titeket is elér a baj, mi lesz szegény jó anyánkból!

— Csakhogy minket rá nem szed ám, mondá Janika.

— Igen, de ki tudja, miféle nagy veszedelmek várnak ott reátok! Oh, ne menjetek!

— Dehogy nem megyünk! A veszedelemtől nem fogunk félni, ketten vagyunk, majd vigyázunk. Merre ment a gonosz?

Pannika megmutatta s a két bátor ... GUNYOSAN KÖSZÖNT. (Lásd a 27. lapon.)
fiu neki indult a sü-
rüségnek. Mentek, mentek, mendegéltek,
tüskön bokron keresztül vergődtek s végre
eljutottak az ijesztő vad sziklákhöz, me-
lyeknek még csak közelébe sem mert
senki menni. Egy óriási szikla a közepén
meg volt hasadva s tombolva, tajtékozva
rohant ki a szakadékon egy vad hegyi pa-
tak. Itt-ott egy nagy kő meredezett ki a
viből. Nem lehetett oda másképp bemenni,
mint egyik kőről a másikra ugrálva.

S aki roszul lép és lebukik, az veszve van az örvénylő zuhatagban.

Janika és Danika egy pillanatra megálltak.

— Ez itt a kapu, az bizonyos, szólt Janika. Nem valami kényelmes bejárás, de ha nincs más, neki kell indulnunk.

— Akkor hát induljunk, felelé Danika.

— Nem félsz?

— Ha te nem félsz, én sem félek.

Egyikünk majd csak bejut.

— Rajta leszünk, hogy együtt jussunk be. Várj csak! Törünk itt erről a fáról hosszú erős botot, az jó lesz támasztéknak.

Jókora botokkal fölfegyverkezve, neki indultak. Játékból már sokszor ugrándoztak így a patakban kőről kőre, most pedig ugyancsak vigyáztak is ám, hát baj nélkül jutottak előre. Nem is tartott

a veszedelmes ut sokáig, mert egyszerre csak tágult a sziklahasadék, a tajékozó víz oldalt maradt s ők kiléphettek a partra. De itt eléjük állt valaki s fenyegetően rájuk kiáltott:

— Ohó, barátocskáim, itt nem lehet csak úgy ingyen sétálni. Aki ide bejön, vámot fizet. Én szedem a vámot.

Janika és Danika eleinte meglepetve néztek a vámszedőre. Alacsony kis fura

figura volt, süvege mélyen a szemébe nyomva. De Janika így is észrevette, hogy valami sajtószerű fény ragyog ki a süveg alól.

— No's szaporán, fizessetek! szólt a fura figura.

— Fizet, aki fizet, felelé Janika. Nekünk nincs pénzünk, hát nem fizetünk.

— Jól van no, hát akkor adjatok valami zálogot.

Danika már a zsebébe nyult, hogy

előkeressen valami zálognak valót. De Janika megfogta a kezét.

— Semmit se adj neki. Nem látod, hogy ez maga a gonosz manó? Majd ezzel a bottal fizetjük a hátára a vámot.

És fenyegetően fölemelte a hatalmas botot, Danika pedig a másik oldalról épen úgy tett.

A gonosz manónak ez nem igen volt inyére. Nagyot ugrott hátra s most már kevésbé fenyegető hangon mondá:

... NYOMÁBA ÉRTEK. (Lásd a 30. lapon.)

— No, no, csak nem kell mindjárt gorombáskodni. Hát mit kerestek itt?

— A hugoskánk keszkenőjét keressük, melyet álnokul elcsentél tőle. Tüstént add vissza!

A manó gunyosan nevetett.

— Sajnálom, kedves barátocskáim, de azt nem adhatom vissza. Amit egyszer megszereztem, meg is tartom.

— Nem adod? No hát akkor csak tartsd a hátad!

De a gonosz manó biz azt nem tartotta oda. Csak nevetett ismét gunyosan, sarkon fordult és futásnak eredt.

— Hiába futsz! Ahhoz mi is értünk ám.

Utána iramodtak. Bizhattak is benne, hogy utoléri, mert ők a fiatal fürge lábakkal jobban győzték a futást. De egyszerre csak megint váratlan dolog történt.

Valami mezőfelére értek, ahol állatok legeltek. Janika és Danika eleinte

nem is ügyeltek erre, de menekülő ellenségek egyszerre csak fölpattant az egyik állat hátára s visszafordulva, most már kárörvendve kiáltá:

— Most érjetez utól, ha tudtok.

És mint a szélvész, úgy száguldott odább.

Az üldözők megálltak. Világos, hogy így utól nem érik többé.

— Nincs más hátra, mint hogy mi is fölüljünk egy-egy ilyen paripára, mondá Janika.

— Hát üljünk fel, szólt elszántsán Danika.

Csak akkor néztek meg kissé jobban, miféle paripák azok. No, olyat még soha sem láttak. Nem volt az se ló, se ökör, se vaddisznó, de mindegyikből valami. Biz azoktól meg lehetett volna ijedni. De

hát Janika és Danika most nem értek rá.

— Fogadni mernék, hogy ezek is valami elvarázsolt áldozatok, szólt Janika s fölpattant egyiknek a hátára.

— Ha úgy volna, akkor jól tennék, ha kedvünkre szolgálának, mondá Danika s fölpattant egy másiknak a hátára.

— Mért gondolod?

— Mert ha elfogjuk a gonosz mestert és leteperjük, akkor rákényszerítjük, hogy bocsássa szabadon az áldozatait.

A két szörnyeteg állat sajátságosan

vihogott és intést sem várva, széleseben megindult a menekülő manó után. A bátor fiúknak ugyancsak jól meg kellett kapaszkodniok, hogy le ne bukjanak.

— Rajta! Rajta! Még gyorsabban!

Rettenetes hajsza volt az! Mihamar nyomába is értek az üldözőtnek (Lásd a képet a 29. lapon), aki most már gyakran ijedezve nézett hátrafelé és vadul fenyegetőzött az öklével. De nem ijedt meg tőle senki. A négylábu szörnyetegen csak annál gyorsabban futottak árkon-bokron

keresztül. És amint már jóformán közel jutottak a menekülőhöz, megint sajátságosan vihogtak. Erre a gonosz manó paripája is vihogva felelt és hátra fordult. Aztán egyszerre csak megállt.

A gonosz manó rugdalta, öklével verte, de a meg-

csökönysödött szörnyeteg csak hánykódott, kirúgott, mégsem mozdult.

Erre a gonosz manó bömbölő hangon kiáltá:

— Hah! Vakmerők! Ki mer itt velem szembe szállani? Jaj nektek!

S hirtelen föltolta a süvegét, úgy, hogy a homlokáról ragyogó csillag vaktóan szórta szemfényvesztő sugarait. Janika, aki épen oda nézett, el is vakult úgy, hogy se látott, se hallott. Danika azonban a másik oldalról épen a manó háta

...ORVENDEZVE UJONGTAK. (Lásd a 31. lapon.)

mögé ért és elszántan feléje kapva, lerántotta a süvegét.

Egyszerre megváltozott minden.

— Jujujú! Jajajajaj! hangzott fájdalmas sivalkodásban a manó ajkairól.

A vakító csillag hirtelen kihúnyt, a manó lefordult a paripájáról, s néhány pillanatig kétségbeesve fetrengett a földön. Janika és Danika is leugráltak s hamarjában alig vették észre, hogy a szörnyeteg állatokból abban a pillanatban deli szép ifjak lettek. A manó pedig térdén csuszott Danikához és könnyörögve mondá:

— Oh, jó fiu, add vissza a süvegemet! Megteszek mindent, amit kívánsz. Ime itt van a hugocskád keszkenője.

Odaadta s Danika nagy örömmel kapta el. Örömeben már vissza is akarta adni a manó süvegét. De ekkor az átváltozott ifjak hirtelen oda kiáltottak:

— Vissza ne add! Akkor hiába volna minden eddigi szerencsés iparkodástok s mi sem menekülnénk meg, mert visszanyerné hatalmát és kifogna rajtunk.

A gonosz manó egy pillanatig a fogait vicsorgatta, de aztán ismét hirtelen nagy alázatosan mondá:

— Ne hallgassatok rájok, jó fiuk! Ezek az én gonosz ellenségeim... ha visszaadjátok a süvegemet, gazdagon megjutalmazlak. Amott van a kincses barlangom, ott ássák a bányászaim a kincseket, annyi aranyat, gyémántot adok, a menyeyit csak elbirtok, gazdagabbak lesztek a királynál is.

Ez nagyon csábító volt, de Janikának eszébe jutott, hogy ez ravasz fortély is lehet.

— Nem, barátocskám, felelé, nem alkuszunk. Nem kell nekünk a gonosz kincse, nem azért jöttünk. De ott a barlangban azok a bányászaid bizonyosan szintén a te ármányosságod áldozatai. Szabadítsuk ki őket is.

Megfogták a manót, hátra kötötték a kezét s úgy vezették a barlang felé. A mint közel értek, csodálkozó, örvendező zaj hangzott ki a barlangból. A gonosz manó rabszolgái messziről látták, hogy zsarnokukat két izmos fiu megkötözve hozza. Világos, hogy észszel és bátor szível kifogtak rajta. Örvendezve ujjongtak (Lásd a képet a 30. lapon.)

— Megszabadulunk! Megszabadulunk! Ha ő hatalmától megfosztva kerül ide be, megszűnik a varázs, ki tudunk lépni a nyíláson, visszanyerjük régi alakunkat. Csak behoznák! Jaj csak meg ne csalja őket!

Ettől nem kellett félni. Janika és Danika keményen el voltak szánva, hogy nem hallgatnak többé a gonosz manó szavára s mert ez nagyon könnyörgött, hogy csak a barlangba ne vigyék, hát épen azért bevitték. A mint oda belépett, tehetetlenül összeesett és formátlan darab szikla lett belőle.

— Vége van, megszabadultunk! Most ki innen hamar! kiálták mind.

Kirohantak s a mint az utolsó is kiért, a barlang nyílása nagy robajjal leszakadt, soha senki sem találta meg többé a bejárását. De nem is keresték most azt. A mint kiértek, a gonosz manó rabszolgái mind visszanyerték régi alakjukat s ki délczeg ifju, ki öreges ember lett ismét, a milyen volt akkor, mikor

a gonosz manó fufangja megejtette őket. És mindahányan hálálkodva fogták körül a két bátor fiút.

— Oh, nincs nekünk abban semmi különös érdemünk, hogy megszabadultatok, mondá Janika. A jó szerencse kedvezett, ez az egész.

— De nem úgy van az, felelé az egyik. Szeretetből indultatok meg, bátorsággal haladtatok és mikor csábítással akart letériteni a jó utról, ellenálltatok. Így értetek czélhoz és sikerült jót tennetek, megszabadítani minket is, kik hasonló vállalkozásban belebuktunk és ezért ugyancsak megszenvetünk.

Mi tagadás benne, örvendett bizony a két derék testvér is. De azért nem sokáig késlekedett.

— Most siessünk Pannikához, hogy megvizgaszaljuk és haza vezessük.

Vigan ment kiki haza, de sehol sem volt olyan nagy öröm, mint a Pannikák házában, mikor estére megint mindnyájan együtt voltak.

Hire terjedt a dolognak egész a királyig, aki látni akarta a két bátor, okos és jó fiút. Magához hívatta őket s annyira kedve telt bennök, hogy ott is kellett maradniok. Mivel pedig nagyon kívánták, hát odahozatta a király Pannikát és a szüleiket is és azután vigan és boldogan éltek sokáig és még ma is élnének, ha már régen meg nem haltak volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 26-dik számában közölt *körrejtvény megfejtése*:
Zrinyi Miklós.

Helyesen fejtették meg: Hevessy Lenke, Szilvássy Elemér, Kiss Paula, Rigó Emma,

Pichler József, Maller Margit és Imre, Rásky Etelka, Matkovich Ilonka, Janovitz Margit, Unger Ferencz és Lajos, Gubányi Margit, Toldy Ernő, Goldberger Leó, Fleischmann Ilona, Steiner Boriska, Bisicz Ödön, Patay Tibor, Nászai Lujzka és Mariska, Keppich Irén, Schlichter Emma és Misi, ifj. Szűcs Jenő, Schegerin Vilmos, Langfelder Teréz, Pollák Alfréd, Déry Gizella, Berkes Jenő és Marczel, Hantsovszki Aranka, Hazai Emil, Tulok Lajos, Székely Róza, Schweiger Irma és Józsi, Fáy Margit, Feischl Irma és Jenő, Eördögh Margit és Árpád, Messer Rudolf, Behunek Matild, Binéth Berta, Kirchmayer testvérek, Dessewffy Antal, Berkó Antal, Gyárfás Maris, Ritter testvérek, Schüller Olga és Adél, Evva Margit, Rosenberg Elvira, ifj. Kőrösy Károly, Waitzendörfer Ilon, Sánthó Károly, Majnik Margit, Katsburg testvérek, Subert Elza, Steiner Ernő, Apáth Flóra, Wass Rákhel, Sárközy Vincze és Kálmán, Tiszti Nelli, Kricsfalussy Mariska és Margit, Simon Margit, ifj. Braun Elemér, Pálffy Mariska, Buzáth Mariska és Jolán, Schenk Jolán és Rezső, Ritter Erzszi és Lajos, Tersánszky Máli és Ilona, Pfitzner Sándor, Reichenfeld Lina, Stern Margit és Károly, Ungár Rózsa, Reichlin Róza, Murárik Berczi, Grosz Imre, Pünkösti Lajos, Beksics Alexa, Gschwindt Ernő, Otoeska Lenke, Illyés Kálmán, Fort Ferencz, Szöllösy János és Gábor, Zádor Béla, Makay Irma, Schweiger Irma és Józsi, Sárközy Vincze és Kálmán, Thurmaner Cz. V. (nevedet ird ki egészen, különben máskor nem közölhetem. F. b.) Stein Andor, Heller Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Beksics Alexa. A körrejtvény hibás, mert abban a névben három s van, a te feladványodban pedig csak kettő. — **Illyés Kálmán.** A számrejtvényt a közlendők sorába tettem. De most nagyon sok a már régebben elfogadott ilyenféle feladvány, nem tudom, egyhamar rákerülhet-e a sor. — **Rosenberg Elvira.** Schmid Kristóf elismert jó ifjusági író és így az a könyv bizonyosan neked való. De különben nem is adták volna neked. Hogy jutalmat érdemeltél, örömmel vettem tudomásul. — **Boros József.** Szívesen üdvözöllek új kis olvasóim sorában. Bizom benne, hogy most, mivel olvasni-írni tudsz, még jobb barátok leszünk, mint a mikor még csak mások olvasták föl neked a »Kis Lap«-ot. — **Pünkösti Lajos.** Az már nagyon is könnyű, ha minden harmadik betű olvasandó. Jóformán csak rá kell nézni és elolvashatni. — **Kerpely Béla.** Leveledet átadtam a kiadó-hivatalnak, mely teljesíteni fogja kívánságodat, ha még vannak példányok. — *Több levélről a jövő számban.*